

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' εσχάτην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀρίστον καί χρησιμώτατον εις τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Ἑσωτερικοῦ : Ἑξωτερικοῦ :
 Ἐτησίᾳ 8ρ. 8.— Ἐτησίᾳ φρ. 10.—
 Ἑξάμηνος 4,50 Ἑξάμηνος 5,50
 Τριμήνος 2,50 Τριμήνος 3.—
 Αἱ συνδρομαὶ δεχόνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ Τῶ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

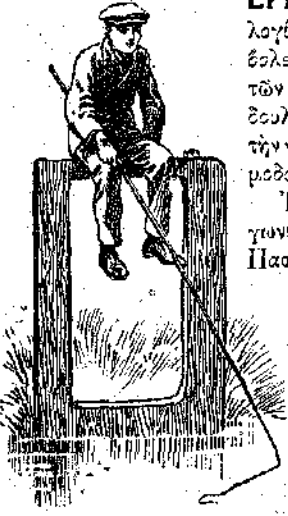
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
 Διὰ τῶν Πρωιτῶν, Ἑσπερῶν, λ. 10. Ἑσπερῶν, λ. 15
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λπ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Εὐριπίδου ἀρ. 88, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Ὀκτωβρίου 1914

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 46

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια τῆς σελ. 323)

ΕΡΒΕΛΙΝ ἐσυλλογίσθη: «— Διὰ τὸς βολα, οἱ ἐργάται τῶν ὑπνόμενων δὲν δουλεύουν συνήθως τὴν νύκτα. Κατὰ βραυροδουλείᾳ εἶνε ἔδω!»
 Ἐκούθη εἰς τὴν γωνίαν τῆς οδοῦ Πασκίε καὶ παρεφύλαξε. Μετὰ μιᾶς ὥρας ἀναμονήν, ὁ ἀστυνομικὸς ἐφωτίσθη:

Ἐνας ἀνθρώπος ἐβάλεν ἕνα δέμα ἀπὸ ἕνα μαγαζί, ἀπὸ τὸν

φωταγωγὸν τοῦ ὑπογείου, καὶ τὸ ἐπέταξεν εἰς τὴν ὑπνόμενον.

Ὁ Ἐρβελίν ἐστριψε ἀπὸ τὴν οἶκον Πασκίε, διὰ νὰ μὴ τὸν ἴδῃ ὁ νυκτοκλέπτης, καὶ ἔτραξεν εἰς τὸ πλησιέστερον ἀστυνομικὸν τμήμα.

Ἐύκολον εἶνε, διὰ τοὺς ἐπιτηδείους λωποδύτας, νὰ εἰσελθῶν τὴν νύκτα εἰς ἕνα σπίτι καὶ νὰ τὸ γδύσουν. Ἄλλ' ἡ μεγαλύτερα δυσκολία εἶνε νὰ μεταφέρουν τὴν λαίαν τῶν ἀπὸ τοὺς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ, ὅπου εἰς καθὲ εἰκοσι βήματα θάπαντῆσουν ἕνα ἀστυφύλακα ἢ μίαν περιπολίαν.

Διὰ τοῦτο ὁ Πλόκ εἶχεν ὑποδείξῃ, εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του ἕνα εὐφυῆ τρόπον, διὰ νὰποφεύγουν τὰς ἐγγληφᾶς συναντήσεις.

Τὸ σγῆδιόν του ἦτο ἀπλοῦν: διὰ τῶν ὑπνόμενων θὰ μεταφέροντο τὰ κλοπιμαῖα, ὑπογείως καὶ ἀοράτως. Διότι αἱ ὑπνόμενοι τοῦ Παρισιοῦ ἀποτελοῦν ἀπὸ κάτω ἕνα δευτέρον Παρίσι, μεγάλον ὅπως τὸ ἐπάνω, διὰ τοῦ ὁποίου εἰμπορεῖ κανεὶς εὐκόλως νὰ μεταβαίη ἀπὸ συνοικίας εἰς συνοικίαν.

Ὁ Ἐρβελίν ἔλαβε λοιπὸν τὰ μέτρα του. Ἐξ ἀστυφύλακες, ἀπληρομένοι, καὶ

αὐτῶν, θὰ εἰσέρχοντο εἰς τὰς ὑπνόμεους ἀπὸ ἕν στόμιον τοῦ βουλεβάρτου Ὡσμάν καὶ ἐκεῖθεν θὰ διηθύνοντο ὑπογείως πρὸς τὴν οἶκον Ματωρέν.

Ὅταν, εἰς τὰς τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ἐτελείωσεν ἡ δουλείᾳ, οἱ τρεῖς λωποδύται κατέβησαν εἰς τὴν ὑπνόμενον, ὅπου εἶχαν ρίψῃ, τὰ κλοπιμαῖα, θαντέλλας καὶ παλαιούς τᾶπητας μεγάλης ἀξίας.

Ἐννοεῖται, ἐτι δὲν ἐπροχώρησαν πολὺ. Μετὰ τινος πυροβολισμοῦς χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἡ Ὀχιά, ὁ Μαχαίρας καὶ ὁ Κόρακας συνελήφθησαν.

Ἡ σύλληψις τῶν ἐπιφρόνων αὐτῶν κακούργων ἀπετέλει διὰ τὸν Ἐρβελίν μίαν ἀκόμη μεγάλην ἐπιτυχίαν, καὶ ὁ καλὸς ἀστυνομικὸς ἐσυλλογίσθη νὰ τὴν ἐπιβεβαιώσῃ.

Διότι ὁ Ἐρβελίν δὲν ἦτο τέλειος.

Εἶχε τὴν μανίαν, τὸ πάθος τοῦ φαρμάκου, κ' ἐπειδὴ ἦτο Νοέμβριος — ἡ καταλλήλοτέρα ἐποχὴ διὰ τὰ ψύρια τοῦ βάλτου, — δὲν ἤμπορεσε νὰντισταθῇ εἰς τὸν πετρασμὸν.

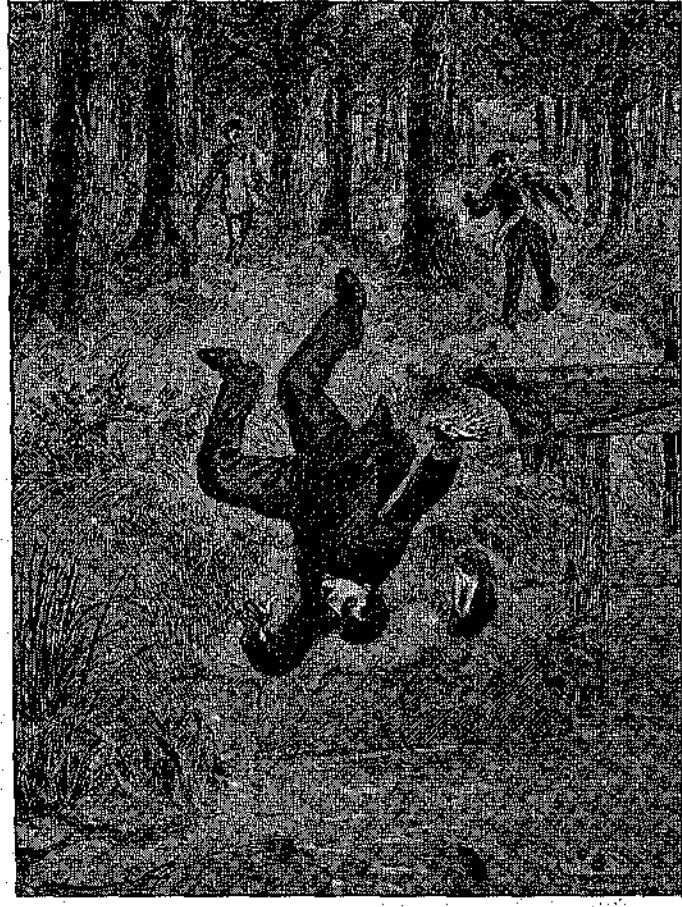
Τὴν ἐπαύριον, μετὰ τὴν ἀναφορὰν τῆς πρωίας, ἐξωμολογήθη τὸ μικρὸν του ἀμάρτημα εἰς τὸν κ. Κοράμπ.

— Κύριε Διευθυντά, τῷ εἶπεν, ἔχω ἴσα-ἴσα μίαν ἀδειαν νὰ ὑπάγω νὰ φαρμάσω εἰς τὸν βάλτον τοῦ Γούρ, εἰς τὸ δάσος τοῦ Ραμπουγιέ. Αὐ-

τὸς ὁ βάλτος ἔχει πολλὰ ψύρια καὶ εἶνε δυσκολώτατο νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς ἀδειαν διὰ νὰ φαρμάσῃ, ἐκεῖ. Ἦθελα λοιπὸν νὰ ἐπιβεβαιώθῃ τῆς ἐκτάκτου εὐκαιρίας καὶ, ἂν εἴθε εὐχαριστημένως ἀπὸ ἐμέ, σῆς παρακαλῶ νὰ μὲν χρηρηγήσατε δύο ἡμερῶν ἀδειαν. Θὰ σῆς δείξω, ἐτι ξεύρω νὰ πιάνω ψύρια τόσο καλά, ὅσο καὶ λωποδύτες.

— Σῆς παραχωρῶ εὐχαριστίως, οἶλε μου, αὐτὰς τὰς δύο ἡμέρας, ἀφοῦ μάλιστα, τὰ λείψανα τῆς συμμορίας Πλόκ εἶνε πρὸς τὸ παρὸν κρυμμένα.

— Μὴν ἐμπιστεύεσθε πολὺ, κύριε Διευ-

Ἐρβελίν ἔπασεν εἰς τὸν βάλτον... (Σελ. 323, στ. 6)

θύντά' εγώ τουλάχιστον είμαι πάντα εν επίφυλακή!

Από τας έννεα τὸ πρῶτ', ὁ Ἐρβελίν, ἐφοδιασμένος με ὅλα τάκρυπτα εργαλεία καὶ φορῶν βαρεῖα χειμωνιάτικα, διότι εἰς τὸν βάλτον θὰ ἔκαμνε πάλυ φύσας, ἐπῆρε τὸ τραῖνον τοῦ Ραμπουγιέ ἀπὸ τὸν σταθμὸν τοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Ἐίχε μαζί του καὶ δύο συντρόφους, δύο φίλους, ποῦ δὲν ἤξευραν πῶς νὰ ἐκδηλώσουν τὴν χαρὰν των διὰ τὴν ὠραίαν ἐκδρομὴν ποῦ τοὺς προσεφέρετο. Οἱ δύο αὐτοὶ φίλοι ἦσαν ὁ Πιερότος, ὁ ἀγαπημένος σκύλος τοῦ Ἐρβελίν, καὶ ὁ Δράκος, ὁ δανικός, τὸν ὁποῖον εἶχε κρατήσει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς διασώσεώς των.

Τοὺς ἐτοποθέτησεν εἰς τὸ εἰδικὸν βαγόνι τῶν σκύλων καὶ ἤρῳτησεν ἕνα ὑπάλληλον:

—Ποῦ πρέπει νὰ βγῶ, διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸν βάλτον τοῦ Τούρ;

—Εἰς τὸ Περραί· εἶνε συντομώτερα!

εὐκολώτερα ὁμῶς πάτε ἀπὸ τὸ Ραμπουγιέ.

Δύο ταξιδιώται, τυλιγμένοι με γούνες, ἤκουσαν, διαρχόμενοι, τὴν πληροφορίαν αὐτὴν καὶ ἐσπευσαν νὰ ἐπιβιβασθῶν.

Μετὰ μίαν ὥραν, οἱ δύο αὐτοὶ ἐξήλθον εἰς τὸ Περραί, ἐνῶ ὁ Ἐρβελίν ἐξηκολούθησεν ὡς τὸ Ραμπουγιέ.

Εἰς τὰς ένδεκα, ὁ φαρῆς μας ἦτο ἐγκαθιδρυμένος εἰς τὰς ὄχθας τοῦ μεγάλου βάλτου τοῦ Τούρ, μέσα εἰς τὸ δάσος. Κατ' ἀρχὰς ἔφαγε, με τοὺς δύο του φίλους, ἀπὸ τὰ τρόφιμα ποῦ εἶχε πάρῃ μαζί του, καὶ κατόπιν ἀνάψεν ἕνα σιγάρο καὶ ετοίμασε τῆγκίστριχ του.

Ἐνας δασοφύλαξ ἐπέρασε τὸ μεσημέρι καὶ ὁ Ἐρβελίν ὑπεχρεώθη νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀδειαν του.

—Ὡραία, εἶπεν ὁ δασοφύλαξ· μ' αὐτὸ τὸ χρῶ δὲν θὰ σὰς ἐνοχλήσῃ κανεὶς καὶ θὰ κάμετε χωρὶς ἄλλο καλὸ φέρεμα, γιατί ὁ βάλτος εἶνε γεμάτος ψάρια. Θὰ ξαναπεράσω εἰς τὰς τέσσαρις· ἂν θὰ σὰς περισσέψῃ καμμία πέστροφα, θυμηθῆτέ με. Προσεγγετέ προπάντων τὰ σκυλιὰ σας, νὰ μὴ παρατρομάξουν τοὺς φασιανούς εἰς τὸ δάσος.

—Ποιχάστε, κύριε δασοφύλακα, τὰ σκυλιὰ μου εἶνε φρόνιμα καὶ μὴ σὺνε!

Μόλις ἐφυγεν ὁ δασοφύλαξ, ὁ Ἐρβελίν ἐπίασε τὸ πρῶτό του ψάρι, μιὰ πέστροφα ποῦ ἔβγυιζε σκεδὸν δύο ἀκάδες.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ Πιερότος καὶ ὁ Δράκος, μεθυσμένοι ἀπὸ τὸν καθαρὸν ἀέρα, ἔτρεχαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ἐκυνηγούοντο, ἔκαμναν χίλια παιγνίδια. Ἦσαν πολὺ ἀγαπη-

μένοι μεταξῷ των, φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Πιερότος ἠσθάνετο μίαν προστατευτικὴν φιλίαν διὰ τὸν νεώτερον ἀδελφόν, τὸν ὁποῖον εἶχε δεχθῆ χωρὶς ἕψησαν.

Οἱ δύο σκύλοι ἐσθίοναν με τὰ τρελλὰ παιγνίδια των φασιανούς (*). Συγχρότατα ἤκουετο τὸ πτερόγισμα τῶν τρομαγμένων πτηνῶν, ὁ δὲ Ἐρβελίν, διὰ νὰ μὴ ἔχη παρατηρήσεις ἀπὸ τοὺς δασοφύλακας, ἤναγκάσθη νὰ φωνάξῃ τοὺς σκύλους καὶ νὰ τοὺς βάλῃ νὰ ἔσπλωθωσιν κοντὰ του, μέσα εἰς τὰ πυκνὰ χόρτα τοῦ ὄχθου, διὰ νὰ μὴ κρυθώσιν.

Ὡς τὰς τρεῖς, ὁ φαρῆς μας εἶχε πιάσῃ πολλὰ μεγάλα ψάρια, ὅταν ἔξαφνα, εἰς ἕνα πολὺ δύνατον τσίμπημα τοῦ δολώματος, ἔσκυψε διὰ νὰ τραβήξῃ τὸ ἀγκίστρι. Ἐκρινεν, ὅτι τὸ ψάρι ποῦ εἶχε ἀγκιστρωθῆ, θὰ ἦτο πλώριον. Ἐχρησάτετο λοιπὸν προσοχῇ, διὰ νὰ μὴ σπάρῃ τὴν πετοιὰ καὶ τοῦ φύγγ.

Συγκεινημένος, ὅπως κάθε ψαρῆς εἰς τέτοιαν περίστασιν, ἐτραβῶσε τὸ ἀγκίστρι, ὅταν μία σφαῖρα ἐστῆριξεν εἰς τὸ αὐτί του καὶ συγχρότως ἀντήχησαν δύο πυροβολισμοί.

Ἐστράφη ἀμέσως καὶ εἶδε με τρέμον, εἰς ἀπόστασιν εἰκοσι μὲτριων, τὸν Κατεργάρον καὶ τὸν Γατομύτην, ποῦ ἔτρεχαν κατ' ἐπίνω του με τὰ ρεβόλβερ στὰ χέρια.

Ἄντηχησε καὶ τρίτος πυροβολισμὸς καὶ ὁ Ἐρβελίν ἔπεσεν εἰς τὸν βάλτον, ποῦ ἦτο βαθὺς εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, κ' ἐξηρανίσθη ὑπὸ τὰ πυκνὰ νερόχορτα.

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν εἶχε πληγῶθῃ ἀπὸ τὰς σφαῖρας. Εἶχε ριφθῆ ἔκουσιῶς εἰς τὸν βάλτον, με μίαν ἀπότομον βουτιά, διὰ νὰ τὰς ἀποφύγῃ. Καὶ ὅτε ἔλασε διόλου τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὴν ἐτοιμότητά του. Τὸ σχέδιόν του ἦτο νὰπομακρυνθῇ γρήγορα ἀπὸ τὴν ὄχθην καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ βάλτου, ὅπου δὲν θὰ τὸν ἐφθανον πλέον τὰ ρεβόλβερ τῶν κακούργων.

Ὁ Ἐρβελίν ἦτο καλὸς κολυμβητής. Ἄλλ' ἐλογάριαζε χωρὶς τὰ ὑδροαερίφυττά, ποῦ ἐδυσκόλευαν πολὺ τὰς κινήσεις του. Ταῦτά του, βυθισμένα εἰς τὸ νερόν, ἐδούλκιν φοδερὰ. Δὲν ἐπροχώρησε, διότι τὰ πόδια του περιπλέκοντο εἰς τὰ χόρτα κ' ἐγίνοντο βαρεῖα. Ἐκτός τούτου, εἶχε ριφθῆ εἰς τὸν βάλτον με τὰ ροχὰ του, τὰ ὁποῖα ἐβράγχισαν, ἐδάρυναν καὶ παρέλυαν τὰ κινήματά του, ἐξερμηνεύσαν τὰς προσπάθειάς του.

Ἐνοούσεν ὅτι δὲν εἶχε προχωρήσῃ ὅτε δέκα μέτρα ὑπὸ τὸ νερόν, καὶ ἤδη με δυσκολίαν ἐκρατοῦσε τὴν ἀναπνοήν του. Ἐκινδύνευε νὰποθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξίαν καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Ἄν ἀνέβαινεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰναπνεύσῃ, θὰ τὸν ἐέλεπαν οἱ κακούργοι ποῦ παρεβύλατταν βέβαια ἐκεῖ με τὰ ρεβόλβερ εἰς τὸ χέρι, ἐτοιμοὶ νὰ πυροβολήσουν, μάλιστα ἐπροβάλλετο τὸ κεφάλι του. Καὶ ἦτο ἀκόμη τόσοσ πλησίον εἰς τὴν ὄχθην, ὥστε ἀφέντικως αἱ σφαῖραι θὰ τὸν ἐσθίκαν.

Καμμία βοήθεια δὲν τῷ ἐφαίνετο πιθανὴ εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ἀγρίου ἐκεῖνου βάλτου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐρήμου δάσους. Με ἔλκον τὸ τὸ θάρος, τὸ ἀκατάβλητον, ἠσθάνθη πρὸς στιγμὴν μίαν σκοτεινὴν ἀλλ' εὐτυχῶς τοῦ ἐπέρασε. Ὁ Ἐρβελίν δὲν ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ χάνουν τὴν ψυχραιμίαν των, τὰς στιγμὰς ἴσα-ἴσα ποῦ τοὺς χρειάζεται περισσότερον.

Ἐν τούτοις ἡ θέσις του ἦτο δεινὴ. Ἐκινδύνευεν ἡ νὰποθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξίαν ἢ νὰ τοῦ τραπήσῃ τὸ κρανίον καμμία σφαῖρα. Ἐσκέφθη ὅμως, ὅτι ὁ δεύτερος αὐτὸς θάνατος, ὁ ταχὺς, ἦτο προτιμώτερος ἀπὸ τὴν σκληρὰν ἀγωνίαν τῆς ἀσφυξίας. Ἐπειτα ὑπῆρχε καὶ κάποια πιθανότης νὰ τὸν ἀποφύγῃ, ἐνῶ ὁ ἄλλος μετ' ὀλίγον θὰ ἦτο βέβαιος...

Ἄνέστη λοιπὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ ἀνέπνευσε βαθεῖα.

Τότε ἤκουσε κάτι κραυγὰς τρόμου ἀνάρθρους, πινυμένας, φρικώδεις, ποῦ δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἀνθρώπινον. Συγχρότως ἀντήχησαν καὶ δύο πυροβολισμοί, ἀλλὰ μαίρῳθεν, ὅπως αἱ κραυγαί.

Ὁ Ἐρβελίν παρέστη τότε εἰς θέαμα ἀγρίου.

Ὁ Δράκος εἶχε ριφθῆ κάτω ἕνα ἀπὸ τοὺς κακούργους, τὸν ὁποῖον ἐπιγιγε. Μακρὰν, ὁ ἄλλος ἐφύεγεν, ἐξηρανίζετο, καταδιωκόμενος ἀπὸ τὸν Πιερότον, ὁ ὁποῖος, μετὰ τοὺς δύο πυροβολισμούς, σβόλιασεν ὡς νὰ ἐπληγῶθῃ.

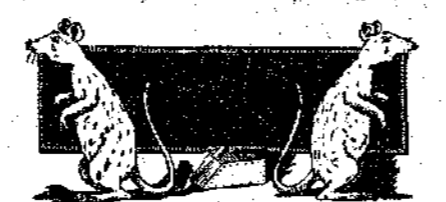
Ὁ κακούργος εἶχε τραπῆ εἰς φυγὴν, ὄχι διότι ἐφοβήθη τοὺς σκύλους, ἀλλὰ διότι μὴ τοιφεμά, μέσα ἀπὸ τὸ δάσος, εἶχε ἀναποκριθῆ εἰς τοὺς πυροβολισμούς του.

Ἐπείκει συνέζετα!

Ἐπείκει συνέζετα!

Ἐπείκει συνέζετα!

Ἐπείκει συνέζετα!

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 323.

Ο ΑΣΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JUDES CHANCHÉ ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Κατόπιν, ὅλη ἡ παροικία ἀπεχαιρέτησε με συγκινήσιν τὸν μικρὸν Γάλλον καὶ τῷ πῆχθη καλὴν ἐπιτυχίαν.

—Μικρὲ, τῷ εἶπεν ἐπισήμως ὁ ἰατρός, ἐνθουμῷ ὅτι κρατεῖς εἰς τὰ χέρια σου τὴν τύχην ὄλων τῶν συμπολιτῶν σου!

—Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀσουλὸς με σθένος, μόνον ὁ θάνατος θὰ μ' ἐμποδίσῃ νὰ ἐπιδώσω αὐτὸ τὸ γράμμα!

—Μιρῆδες, Ἀσουλὸς! θαυμάσια, παιδί μου! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης, με εὐίτικρινὴ θαυμασμόν, θλίβων τὸν μικρὸν τοῦ φίλου εἰς τὰς ἀγκάλας του.

—Εὐχαριστῶ, δασκαλέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀσουλὸς κ' ἐλπίζω νὰ δειχθῶ ἀντάξιος σου!

«Ὡ, παρτόν!»

Μετ' ὀλίγον, ὁ υἱὸς τοῦ κ. Ρισανέλ, ἐξελθὼν ἀπὸ ἕνα παράθυρον εἰς τὸν δρομίσκον ποῦ εἶπαμεν, εὐρέθη μόνος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοιτωμένης πόλεως, ὑπὸ τὸν ελοχρὸν ἥλιον, ποῦ τοῦ ἔκατε τὸν λαίμον καὶ τὰς γυμνάς κνήμας.

Ἦτο φορτωμένος καὶ με δύο καλάθια, κρεμασμένα ἀπὸ ἕνα ἕθλον, ποῦ ἐστηρίζετο εἰς τοὺς ὤμους του, γεμάτα δαμάσκηνα καὶ πορτοκάλια.

Ὁ δῆθεν ὄπωροπόλης ἐστηρίχθη ὀλίγον εἰς τὸν ὑψηλὸν τοῖχον τοῦ Προσέγειου, —τελευταῖον καταφύγιον, τὸ ὁποῖον ἐδίσταζεν ἀκόμη νὰ ἐγκαταλείψῃ, —ἀλλ' ἐπῆρε γρήγορα τὴν ἀπόφασίν του καὶ ἀνακαλῶν ὄλον του τὸ θάρρος, ἐψιθύρισε:

—Ἐμπρός! πρέπει νὰ δεῖξω τοῦ Τζούλη καὶ τοῦ

«Ἐτρεχεν εἰς ἕνα δρόμον, ἐν τῷ μέσῳ κήπων...» (Σελ. 327, στ. γ')

μπαμπᾶ μου, διὸ κ' ἐγὼ εἶμαι ἱκανὸς γιὰ κάτι τι!

Καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν δρομίσκον εἰς τὰς συνοικίας τῆς ἐπάνω πόλεως, τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε σιγά-σιγά νὰ διασχίσῃ, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν παραλίαν.

Εἰς τὴν ἀρχὴν ἐπήγγαινε καλὰ. «Ὅλοι οἱ Μαροκινοὶ ἀνεπαύοντο, ἐξηπλωμένοι ὑπὸ τὰ δένδρα ἢ ὑπὸ τὰς ἀψίδας τῶν πυλῶν, καὶ δὲν ἀνησυχούσαν διόλου, βλέποντες διερχόμενον ἐμπρὸς των τὸν μικρὸν ἐκεῖνον ἰθαγενῆ ὄπωροπόλην.

Ὅπως ὁ Ἀσουλὸς ἠμπόρεσε νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν παραμύθραν ὑπόψιν, ὅλας τὰς συνεικίας τῆς ἐπάνω πόλεως καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς ἀγορᾶς.

Ἐδῶ ἡ κίνησις, ἡ τύρῃ ἦτο μεγάλη. Διότι οἱ ἐπαναστάται ἐξηκολούθουν τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς λεηλασίας.

Ὁ Ἀσουλὸς ἐνέπεσε διαδοχικῶς εἰς δύο ὄρδας ἀγρίων, πρὸ τῶν ὁποῖων ἐκλείοντο τὰ μαγαζιά καὶ οἱ ποληταὶ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν, ἤτοῦντες ἔλεος. Ἄλλ' ἐκεῖνοι δὲν ἐρείδοντο οὐδενός· καὶ ἀφοῦ ἐλεηλάτουν ἕνα σπῆτι ἢ ἕνα μαγαζί, τοῦ ἐθαζαν ἐπειτα φωτιάν.

Αἱ παραχάδεις αὐταὶ σκληραὶ ὑπῆρξαν ἡ σωτηρία τοῦ Ἀσουλὸς, διότι κανεὶς δὲν εἶχε καιρὸν νὰ τὸν προσέξῃ. Ὅπως ὁ μικρὸς ὄπωροπόλης, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς ἐφοβήθη ὅτι θὰ συνελαμβάνετο ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας, ἀνεθάρρησεν. Ἦτο βέβαιος τώρα, ὅτι ἡ στολή του τὸν ἐξησφάλιζε τελείως. Ἀδύνατον νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν ὡς ἕνα ἀπὸ τοὺς μισητούς ἐκείνους «Ρουμί» (Ἑβραπαίτους), τῶν ὁποῖων εἶχον ὀρκισθῆ τὸν θάνατον!

Ἦδη, εἰς τὴν ἐσχάτην τοῦ κεντρικοῦ δρόμου, ὁ Ἀσουλὸς ἔβλεπε τὴν θάλασσαν. Ὅπως τὸν εἶχαν συμβουλευσῃ, ἠτοιμάζετο νὰ διευθυνθῇ δεξιᾶ,

διὰ νὰποφύγῃ τὸν λιμένα, ὅταν ἐσκούνησεν ἐξ ἀπροσέχιας με τοκαλαθὶ του μερικὸς ἰθαγενεὶς, οἱ ὁποῖοι διήρχοντο τρέχοντες.

—Ἄ! παρτόν! ἔκαμεν ἀσυλλόγιστα ὁ Ἀσουλὸς.

Υπάρχουν περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ εὐγένεια εἰμπορεῖ νὰ βλάψῃ πολὺ.

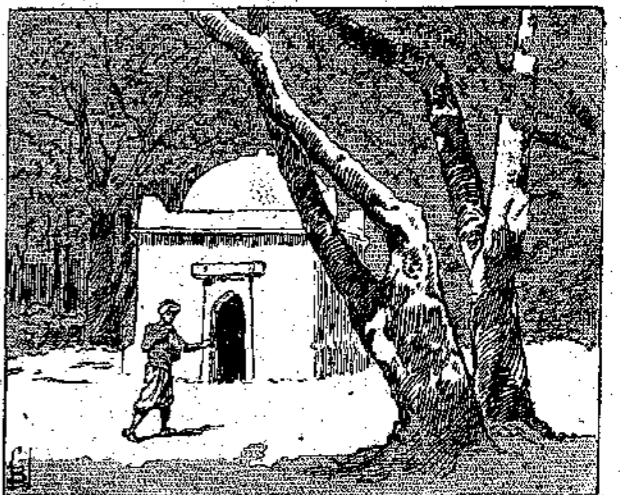
Ἀκούσαντες τὴν γαλλικὴν λέξιν παρτόν, ἡ ὁποία ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ μικροῦ, οἱ Μαροκινοὶ ἐσταμάτησαν.

Ἀφοῦ ὠμιλοῦσε γαλλικά, τὸ παιδί ἐ-

καίνο δὲν ἦτο μαροκινόπουλον· ἦτο ξένος, Ρουμί μετρημεισμένος, κατάσκοπος...

Ὁ Ἀσουλὸς παρατήρησεν, ὅτι οἱ ἰθαγενεὶς συνεσκέπτοντο καὶ τὸν ἐδειχναν θυμωμένοι με τὸ δάκτυλον. Ἐνόησε τότε τὴν ἀνοήσιαν ποῦ ἔκαμνε καὶ ἐπετάχυνε τὸ βῆμα, διὰ νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν ἐπικίνδυνον ἐκεῖνον ὄμιλον.

Ἄλλ' οἱ Μαροκινοὶ, τῶν ὁποῖων ἡ ὑπόψια ἐπέδεβατώθη διὰ τῆς φυγῆς, ἐφρέξαν κατόπιν του.

«Τὸ ἔκαμ, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν ὠδήγησεν ἡ καλὴ του τύχη...» (Σελ. 328, στ. β')

Ὁ Ἀσουλὸς, βλέπων ὅτι τὸν κυνηγούον, ἐνόησε τότε, ὅτι ἡ σωτηρία του ἐξηστᾶτο μόνον ἀπὸ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν του.

Εὐτυχῶς ἔτρεχε καλὰ. Εἰς τὸ τρέξιμον ἐπερνούσε ἀκόμη καὶ τὸν Τζούλην. Ἐπῆρε λοιπὸν, με δλὴν τὴν ταχύτητα, τὸν κατωφερῆ δρόμον ποῦ ἠνοίγετο ἐμπρὸς του καὶ ἐθαζεν εἰς τὸν λιμένα. Ἐπειδὴ ὅμως τὰ καλάθια με τὰ ὄπωρικά τὸν ἐδυσκόλευαν κ' ἐέλεπεν ὅτι, ἐνῶ οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι Μαροκινοὶ τὸν ἐκυνηγούσαν ὄλονεν ἀπὸ πίσω, ἄλλοι ἤρχοντο ἀπὸ ἐμπρὸς, διὰ νὰ τῷ φράξουν τὸν δρόμον, ἐπέταξε τὰ καλάθια τὸν εἰς τὰ πόδια τῶν διωκτῶν του καὶ, ἐλευθέρως πλέον ἀπὸ αὐτὸ τὸ φορτίον, ἐστρίψεν ἀποτόμως εἰς ἕνα δρομίσκον ἀριστερὰ.

Πρὸς στιγμὴν ἤλπισεν, ὅτι οἱ διωκταὶ του τὸν ἔχασαν. Ἄλλα μετ' ὀλίγον, εἶδε πάλιν ὀπίσω του, εἰς ἀπόστασιν μάλιστα πνήντα μέτρων, τὰ λευκὰ βουρνούζια ποῦ τὸν ἐκυνηγούσαν.

Ἐρχισε νὰ κευράζετα, τὰ πόδια του ἔτρεπαν, τὸ κεφάλι του ἐγύριζε... Μ' ὅλα αὐτά, στηρίζομενος ἀπὸ τὴν σκέψιν ὅτι τοῦ εἶχαν ἐμπιστευθῆ ἕνα πολὺτιμον γράμμα, ὁ μικρὸς ἐξηκολούθει νὰ τρέχῃ.

Τώρα πλέον εἶχεν ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἔτρεχεν εἰς ἕνα δρόμον χαραγμένον ἐν τῷ μέσῳ κήπων, ἐλαφρῶς ἀνωφερῆ, πρὸς τὸ ὄροπέδιον, τὸ ὁποῖον διαπόζει τῆς Καζαμπλάκας.

Δεν ήξευρε πού πηγαίνει, δεν έσκέπτετο πλέον τίποτε, δεν χροιάνετο ούτε καν τον κόπον. "Ολη του ή θελήσις είχε συγκεντρωθή εις τα πόδια, τα όποια έννοητο άπεγνωσμένως.

Άλλά με όλας του τας προσπάθειάς, ή απόστασις πού τον έγώριζεν από τους Μαροκινούς ήλαττουτο όλονέν, και ήδη ήκουεν εύκρινώς τον κρότον των βημάτων των. Θα τον έφθαναν, θα τον έπιασαν...

Τό τζαμί του Μουλαί-Έδρις

Άλλ' ίδού, έμπρός του, εις την έσχάτην του έξογκού δρόμου, παρουσιάζεται έν οικοδόμημα, μισοκρυμμένον μέσα εις δένδρα.

Είνε τετράγωνον, πρασινοβαμμένον και στολισμένον μ' ένα πανύψηλον μιναρέν. Η θύρα του είναι όλάνοικτη και ό Λουλού τρέχει προς αυτήν, όπως αλαλιασμένο έλάφι, πού καταφεύγει όπουδήποτε διά να γλυτώση από τους σκύλους πού τόν κυνηγούν.

Εισέρχεται, κυττάζει γύρω του διά να εύρη καμμίαν διέξοδον, και βλέπει ότι εύρίσκειται μέσα εις ένα τζαμί, εις τό βάθος του όποιου υπάρχει τάφος, σκεπασμένος με τάπητας και με σημαίας. Όλόγυρα καίουν κανδήλαι. Ο Λουλού κατάκοπος, έξαντλημένος, πίκτει εις τας βαθμίδας αυτού του μνημείου. Και περιμένει με άγωνίαν την άφιξιν των θηρίων του, από τους όποιους καμμίαν πλέον δεν έχει έλπίδα να γλυτώση, αφού είσηλθεν ως εις παγίδα εις τό αδιέξοδον εκείνο τζαμί.

Άλλά περνούν πολλά λεπτά, χωρίς να ιδή κανένα... Και όμως οι έχθροι δεν άπείχον παρά όλίγα βήματα και θεδαλιότατα τον είδαν πού είσηλθεν εις τό τζαμί.

Αναθαρρήσας όλίγον από την ήσυχίαν, ό Λουλού εσηκώθη, διά να κυττάξη από την άνοιχτήν θύραν.

"Ο, τι είδε τότε, τον καθήλωσε κατάπληκτον εις τό κατώφλι: Οι Μαροκινοί πού πρό όλίγου τον καταδιώκον, έστέκοντο τώρα άκίνητοι, σκυμμένοι, εις εύλαδη στάσιν προσευχής, πρό της είσόδου του ιερού, εις τό όποιον δεν έτολμούσαν, ως φαίνεται, να είσέλθουν.

Και αφού έτελείωσαν την προσευχήν των, ό Λουλού τούς είδε να στρέφουν τά νώτα και νάπερχωνται βραδέως, συνομιλούντες μεταξύ των δυνατά.

"Ο σεδάμιος γέρον έπύταξε τον Λουλού..." (Σελ. 328, στ. γ')

Μετ' όλίγον έξηρανίσθησαν, ό δε Λουλού, χωρίς να ένοη τίποτε από αυτά, εύρέθη μόνος εις τό έρημον τζαμί.

Άλλά τό τζαμί αυτό, εις τό όποιον τον ιδήγησεν ή καλή του τύχη, ήτο άσυλον ιερών και άπαραβίαστον. Κανείς Μαροκινός δεν είχε τό δικαίωμα να είσέλθη, διά να συλλάβη, ένα έχθρον πού κατέφυγεν εκεί, είτε ίθαγενή, είτε ξένον. Από τά ονομαστότερα του Μαρόκου, τό τζαμί του Μουλαί-Έδρις, με τον έντός αυτού άγιον τάφον, έγινε τώρα τό άσυλον και ή σωτηρία του καταδιωκμένου μικρού Εβραίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. Η ΠΡΩΤΗ ΚΑΝΟΝΙΑ Τό φυλακτόν

"Αρα έβεβαιώθη ότι οι διώκται του έξυγαν, ό Λουλού έπεσε πάλιν εις τας βαθμίδας του τάφου κ' έμεινεν εκεί επί πολύ. Η κούρασις του ήτον τόσο μεγάλη,

ώστε, με όλας του τούς φόβους, ό μικρός έβυθίσθη εις ύπνον, ταραγμένον και πυρετώδη.

"Όταν έξύπνησεν, έντράπη κ' έθύμωσε πολύ με τον έαυτόν του δι' αυτήν την αδυναμίαν, σπεύσας δε να έρευνηση τά θυλάκιά του, έβεβαιώθη ότι ή επιστολή του Προξένου υπήρχεν άκόμη εκεί. Έκτός τούτου, ό ύπνος εκείνος τον έξεκούρασε και με περισσότεραν γαλήνην ήμπόρεσε νάντικρύσει την κατάστασιν.

— Πρέπει να ξενικήσω πάλι, έσυλλογίσθη, και τό γρηγορώτερο! Φθάνει να έφυγαν πραγματικώς οι καταραμένοι αυτοί Μαροκινοί και να μη με φυλάγουν πάρα κάτω, κρυμμένοι στα δένδρα. Γιατί όμως δεν μ' έπιασαν εδώ, πού τους ήταν τόσο εύκολο;

Με αυτές τας σκέψεις, ό μικρός έξήλθεν από τό τζαμί και είδεν, ότι έξω ήτο άκόμη άρκετά σκοτεινά, ώστε να μη τον διακρίνουν οι έχθροι του, και άν πράγματι τον παραφύλακτον κάπου κρυμμένος.

Υπό την λευκήν λάμπην της χαλαυής, είδε την θάλασσαν δεξιά του και άπεφάσισε να διαυθινή προς εκείνο τό μέρος.

Και άκριδώς, όλίγα βήματα μακράν της θύρας του τεμένους, διέκρινεν, όπισω από τά δένδρα του κήπου, μίαν χαλκινώδη άτραπόν, ή όποια κατήρχετο προς την θάλασσαν.

Άλλ' ένώ, μετά τελευταίον βλέμμα εύγνωμοσύνης προς τό κτίριον πού τον έσωσεν, ήτοιμάζετο να χιωθή εις τά δένδρα και να σπυθή μέχρι της άτραπού, ήκουσεν έξαφνα κρότον παντοφυλών, αι όποια έσύρνοντο βραδέως επί των πλακίων του τεμένους.

Συγχρόνως παρουσιάσθη έμπρός του ένας γέρον, φορών καφτάνι κυανούν και κρατών ένα φανάρι.

Ο σεδάμιος αυτός γέρον, προφανώς ιερωμένος, με άγαθήν και γλυκείαν φυσιογνωμίαν, ένύταξεν επί πολύ τον Λουλού, περιφέρων τον φανόν του πρό του προσώπου του. Δεν έφαίνετο να ήχη έξθρικός διαθέσις. Άπεναντίας τά κινήματά του ήσαν ήρεμα και ή φωνή του γλυκυτάτη.

Τού ώμίλησεν εις την γλώσσαν του, αλλά έλέπων ότι ό μικρός δεν τον έννοουσε, περιορίσθη να ύψώση άνωθέν του την χείρα έν είδει εύλογίας.

Ο Λουλού δεν ήξευρε τί να κάμη. Δεν έτολμούσε πλέον να φύγη κ' έστέκετο παρακλούθων και τά ελάχιστα κινήματα του γέροντος, του όποιου όμως τό γελαστόν πρόσωπον όλίγον κατ' όλίγον τον ένειθάρρυνεν.

Ο γέρον έπήγεν εις τό βάθος του ιερού, όπισω από τον τάφον, κ' έπήρην ένα πράγμα, τό όποιο, έπιστρέψας, έτεινεν εις τον Λουλού. "Ητο ένα κομμάτι σαγνίδι, παλαιόν, επί του όποιου ήσαν χαραγμένα γράμματα αραβικά. Ο Λουλού δεν ήξευρε διατί ό γέρον επέμενε να πάρη εκείνο τό παλαιούλο, ήναγκάσθη όμως να υπακούση εις τά έπιτακτικά νεύματα του ιερωμένου κ' έδοκίμασε διελα-δειλά να έξέλθη.

Ο γέρον δεν τον ήμύδισε. Την στιγμήν μόνον πού έξήρχετο, τή έδειξεν ένα κομμόν δένδρου, τοποθετημένον έν είδει τραπεζής ή δίσκου παρά την θύραν, και έφάνη προσκαλών αυτόν να ποθέση εκεί την προσφορόν του.

Ο Λουλού, εύχαριστήμένος πού έγλύττωνε τόσο εύθυνα, έξγαλέν από την

τσέπην του έν από τά χρυσά νομίσματα, τά όποια τή είχε δώση ο κ. Μέρλ, και τό έρριψεν επί του κορυφού. Μετά τούτο έξήλθε, προπεμπόμενος από τας εύχαριστίας του γέροντος, εις γλώσσαν πάντοτε αραβικήν.

Τό πρώτον κίνημα του Λουλού, όταν

"Εβιάσας τας αραβικές λέξεις..." (Σελ. 329, στ. α')

εύρέθη έξω, ήτο να πετάξη τό απαλοσάνιδον' έπειτα όμως τό μετανόησε και τό έφύλαξε.

— Ποιός ξέρει, έσυλλογίσθη' ίσως είναι καλλίτερα να έχω έπάνω μου αυτό τό φυλακτό.

Και πραγματικώς, καθώς θα ίδωμεν μετ' όλίγον, τού έχρησίμωσε πολύ.

Χωρίς έμπόδιον πλέον, ό Λουλού έξβασεν εις την παραλίαν, καθ' ήν ώραν ό ανατέλλων ήλιος έρώτιζε τον απόπλου δεικνύσας άλιευτικών πλοιαρίων, με ύψηλάς πύργας και κόκκινα πανιά.

Εβιάσασε μίαν στιγμήν να ποταθή εις κανένα από αυτούς τους αλιείς και να τον παρακαλέση, να τον έδηγήση, εις τον «Γαλιλαϊόν».

Αφού όμως έσκέφθη, ότι θα ήτο πλέον άσφαλής εις την θάλασσαν παρά εις την ξηράν, έπλησίασεν ένα και τή έδειξε με νεύματα, ότι ήθελε να μπη εις τό πλοιαρίον του.

Ο Μαροκινός ένύταξε με περιέργειαν και με υπέριαν τον μικρόν αυτόν, ό όποιος έφορούσε μαροκινά, αλλά δεν ώμιλούσε... Και έφαίνετο ελάχιστα διαταθειμένος να δεχθή την πρότασιν του, με όλα τά χρυσά νομίσματα πού του έδειχθεν ό Λουλού.

Εύτυχώς, εκεί πού έξαγγεν εις τά θυλάκιά του διά νομίσματα, ό μικρός έξγαλε και τό φυλακτόν, πού του είχε δώση, ό γέρον του τζαμιού.

Μέλις τό είδεν ό φάρξ, άμέσως ήλλαξε στάσιν. Έβιάσασεν, ως να έκαμνε την προσευχήν του, τας αραβικές λέξεις, τας χαραγμένας επί του έξόλου, και κατόπιν, με πρόθυμον κίνημα, έδειξε την φαρόβαρκάν του εις τον Λουλού.

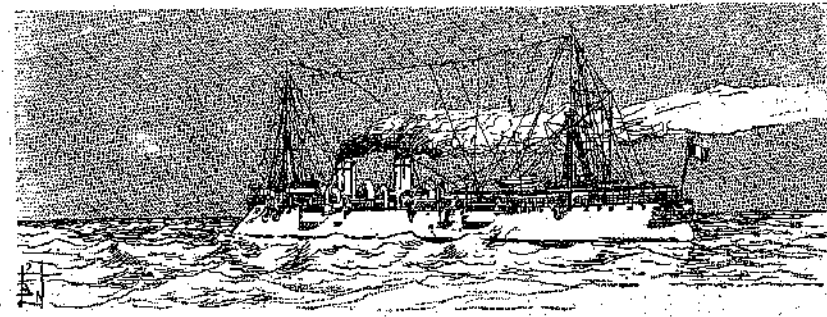
Ο μικρός έσπευσε να επιβιβασθή. Και τό πλοιαρίον με τό κόκκινον πανί, τό κολπούμενον από έλαφρόν άνεμον, έξέπλευσεν άμέσως προς τό άνοιχτόν πέλαγος, ένώ ό Λουλού, έκπληκτος και άπορών, έσπείγγεν εις τά χέρια του τό «παλοσάνιδον», τό όποιον έβλεπε πραγματικώς να κίνην θαύματα...

"Ο Γαλιλαϊός". Γύρω έπρόκειτο να έξηγήση, εις τον φαρξάν, ότι ήθελε να υπάγη, εις τό γαλλι-

κόν πολεμικόν' αλλά, με όλας τας έκατέρωθεν προσπάθειάς, ή συνεννόησις ήτο αδύνατος.

Εις μάτην ό Λουλού έπρόφερε καθαρώτατα την λέξιν «Γαλιλαϊός», εις μάτην έκαμνε με τά χέρια του τό σήημα ενός μεγάλου πλοίου' ό Μαροκινός δεν έννοούσε πού ήθελε να υπάγη, ό επίβάτης του.

"Έξαφνα, εκεί πού έπήγγαιναν ασκό-

"Τό πλοιον εκείνο ήτο πράγματι πολεμικόν..." (Σελ. 329, στ. β')

πως, ό Λουλού διέκρινεν εις τον όρίζοντα τον φαίον όγκον ενός πλοίου, τό όποιον υπέθεσεν, ότι ήμπορούσε να ήτο ό «Γαλιλαϊός». Τό έδειξεν εις τον φαρξάν και τον διέταξε διά νεύματος να διευθινή την βάρκαν του προς τά εκεί. Ο Μαροκινός υπήκουσε και, με μεγάλην του χαράν, ό Λουλού είδε μετ' όλίγον, ότι τό πλοιον εκείνο ήτο πράγματι πολεμικόν.

Ναι μάν δεν είχεν ιδή ποτέ του τέτοιο πλοιον εις τό Παρίσι, τό έγνώρισεν όμως από τας εικόνας και τας περιγραφάς των βιβλίων του.

"Εσείεν ός σημαίαν τό λευκόν ύφασμα..." (Σελ. 329, στ. γ')

Ιδού αι δύο καπνοδόχοι, πού όμοιάζουν με πελώρια σιγήρα' ιδού οι πυργίσκοι, από τους όποιους προβάλλουν τά στόματα των τηλεβόλων' ιδού, τέλος, εις την πρόραν, ή τρίχρους σημαία της Γαλλίας, κυματίζουσα εις τον άνεμον! Μετά κέπου ό Λουλού συγκρατεί κραυγήν χαράς. Μέλις απέχει τώρα διακόσια μέτρα από τό θωρηκτόν, και επί του καταστρώματος είμπορεί να διακρίνη τους ναύτας με τους μεγάλους κυανούς κολλάρους. Άκούει επίσης την σφυρίκτραν του

Ο μικρός είχε βγάλη τον κεφαλόδεσμόν του. Και κρούων όλονέν με όλην του την δύναμιν, έσείεν ως σημαίαν τό λευκόν ύφασμα, διά να κινήση την προσοχήν των Γάλλων.

Οι αξιωματικοί, από της γεφύρας, δεν ήργησαν να παρατηρήσουν τό πλοιαρίον και τον μικρόν, ό όποτος έφαίνετο θέλων να επικοινωνήση με τό πλοιον των. Εις

την άρχήν δεν έδωσαν μεγάλην προσοχήν, νομίσαντες ότι έχουν να κάμουν με κανένα από τους ίθαγενείς εκείνους πωλητάς, οι όποτοι καταδιώκουν πάντοτε τά μεγάλα πλοία μ' επιμονήν και με αυθάδειαν. Κάποιος όμως, εις τον όποιον έκαμαν έντύπωσιν τά πλησιόμενα νεύματα του παιδιού, τό ένύταξε με τας ναυτικές του διόπτρας. Τότε

ό Λουλού, βλέπων ότι τον κιαλάρου, έξγαλέν από τό στήθος του την έπιστολήν του Προξένου και την έσειεν άνωθεν της κεφαλής του, προς την διεύθυνσιν του θωρηκτού.

(Έπεται συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Παίγνιον
Έστάλη υπό της Μεγάλης Έλλάδος.

Α
ΦΙ ΡΙ
ΤΙΣ ΟΣ ΠΟΙ
ΑΟΝ ΣΤΟΣ
ΟΥ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αυτής ώστε ναποτελεσθή έν γνωστότατον άρχαίον γινωμικόν.

β.) Διά τους Γαλλομαθεύς
Έστάλη υπό του Στρατηλάτου των Έλλήνων

L	R	R	E	U	G	A
A						L
G			A			A
U						E
E	R	R	E	C	O	M
M						M

Ζητείται ή άνάγνωσις της έπιγραφής ταύτης.

Άύσεις του 44ου φύλλου

α.) Έλλάδος, δορκάς, κάμηλος, ταύρος, άγέλας, πρόβατον. — β.) Les mains noires font manger le pain blanc.

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1915

Δώρα 1700 δρ. δια τους τυχηρούς και βραβεία από δρ. 3 έως 52,50 δι' όλους

Η Διάπλασις της οποίας το 37ον έτος λήγει την 30 Νοεμβρίου...

Η Διάπλασις δεν είναι φέτος εις θέσιν να σας κάμη πολλὰς υποσχέσεις...

κλεισεν όλον σχεδόν το Έξωτερικόν, (διότι δεν υπάρχει πλέον τρόπος αποστολής χρημάτων)...

Η Διάπλασις διατηρεί αναζήτητον πάντοτε την μικράν συνδρομήν της...

Η Διάπλασις, δια νάνταμειψήν τον ζήλον των προθυμοτέρων συνδρομητών της...

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

του Δανείου Κτηματικής Πιστεως της Έθνικής Τραπεζης

ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100 με τόκον δραχμών 2.50 ετησίως και μ' ελίπδα

ΚΕΡΑΟΥΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 50,000

Εις εκάστην των άλλων τεσσάρων Κληρώσεων, εις 50 κερδίζοντας αριθμούς θα δοθούν διάφορα δώρα...

σελίδα 276 του 34ου φύλλου, θα δημοσιευθή δε και εις το προσεχές.

- Η Α' Κλήρωσις θα γίνη την 15 Ιανουαρίου, Η Β' Κλήρωσις θα γίνη την 15 Απριλίου, Η Γ' Κλήρωσις θα γίνη την 15 Ιουλίου, και Η Δ' Κλήρωσις θα γίνη την 15 Οκτωβρίου.

Εις εκάστην των Κληρώσεων τούτων θα συμμετάσχουν οι έχοντες προπληρωσά συνδρομήν έτησίαν...

Ο αριθμός της αποδείξεως πληρωμής εκάστου συνδρομητού, είναι και ο αριθμός του Λαχείου. Η δε απόδειξις αυτή θα πληρωθή τον συνδρομητήν ακριβώς εις πόσας και ποιάς Κληρώσεις...

ΚΑΙ ΕΝ ΔΩΡΟΝ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Και το μὲν Λαχείον είναι δια τους τυχηρούς. Αλλά δι' όλους ἐν γένει τους προθύμους υπάρχει και ἐν δώρῳ...

Αι ἀνω τιμαὶ εἶνε δια τους παραλαμβάνοντας τους τόμους ἐκ του Γραφείου. Οι παραγγέλλοντες ὅμως να σταλαὺν ταχυδρομικῶς...

Ἄλλ' ανεξαρτήτως δώρων και λαχείων, ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς εἶνε τὸ πρῶτον καθήκον κάθε καλοῦ συνδρομητοῦ.

Δελτία Ἐγγραφῆς θα σας μοιράσω με αὐτὸ ἡ με τὸ ἐργόμενον φύλλον. Αλλά γνωρίζετε, ὅτι τὸ Δελτίον δὲν εἶνε απαραίτητον.

Ἐμπρός λοιπόν! Σας περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο πατήρ μαλώνει την Έλεντα που τραβᾷ τῆς γάτας τὴν ουρὰ. Καί ἡ Έλεντα, θυμωμένη, λέγει: — Ἄς τραβήξῃ ἐπιτέλους κ' ἐκείνη τὴ δική μου!...

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας. Ο Διδάσκαλος: — Ποία εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Οὐγγαρίας; Ο ἀμειλῆς: — ... Ο συμμαθητῆς του, ἀπὸ πίσω τοῦ ψευροῦζει: — Βούδα — Πέστη... Βούδα...

Ο Καθηγητῆς πρὸς τὴν ἀμειλή Τάξιν: — Κρίμας εἶ! Στὴν ἡλικία σου ὁ Οὐκάστρετον ἦτο Ἐπιθεωρητής. Καί ὁ Τάξιν: — Μάλιστα! ἀλλὰ καί ἐτὴν ἡλικία σας, ἦτο Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν!

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 141ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΣΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1914

Εκ τῶν δύο ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συναΐων κάθε ψευδώνυμον, ὁ πρῶτος ἐπιλεχθεὶς ὡς ἀπλῶς δημοσιεύσει, ὁ δὲ δεύτερος πόσαι ἔξ αὐτῶν ἦσαν ἐκτάκτως ἄριστοι. Τὸ ἄριστον τῶν δύο ἀριθμῶν ἄρξει τὴν θέσιν τοῦ διαγωνιζομένου μεταξὺ ἐδὲ ὅντων τῶν ἰδίων ἄριστων. προηγείται ὁ ἕκαστος τῶν δέκα ἄριστων μαθητῶν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (Ὁι ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ οἱ μὴ σημειωθέντες εἰς τὸ τετραδιὸν των ἡλικιών).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Δαφνοστεφῆς Σημάις, 14+10 [12E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τέλος Ἀργας, 15+9 [12E]. Φάωρ, 11+11 [11E]. — Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Τρικυρία, 14+9 [11E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἡρωϊκὴ Σάμος, 14+8 [11E]. — Δοξασμένος Ρήνος, 14+7 [10E]. — Κώστας Τσαμπόπουλος, 15+6 [10E].

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: Ρεύμα τοῦ Βοσπόρου, 13+6 [9E]. — Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας, 13+6 [9E]. — Ἐν τούτῳ Νίκας, 14+5 [9E]. — Προγκλισσα τῶν Δολλαρίων, 15+4 [9E]. — Δοδοναῖος, 13+5 [9E]. — Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων, 11+5 [8E]. — Τσελλὴ Νεράϊδα, 11+3 [7E]. — Ποτῆρον τοῦ Βυζαντίου, 10+3 [6E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Δόξα, 6+2 [4E]. — Σανθὴ Πουπέ, 7+1 [4E].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 12—15 ἐτῶν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες, 15+10 [12E].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μέλιον Ἐφενδάκης, 15+7 [11E]. — Ὁ Νικητῆς, 15+6 [10E]. — Ἐκτός Διαγωνισμοῦ: Βαλκανικὴ Συμμαχία, 14+9 [11E].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Λατρενιὴ Κυανόλευκος, 15+5 [10E]. — Σύμμαχ' Ἄδρα, 14+4 [9E]. — Πουκουλένια, 12+5 [8E].

ΕΠΙΛΟΓΟΝ: Ἀποδηγὸν Ἐδζονάκι, 12+4 [8E]. — Γενναίωχος Στρατηλάτης, 14+2 [8E]. — Ἡρώϊς τοῦ 21, 10+4 [7E]. — Ἰσὸς

Ἀράρης, 12+3 [7E]. — Ἐνδοσιώδης Κυριοπούλα, 12+3 [7E]. — Καυνοβρυχες Ἀφρὸς, 12+3 [7E]. — Ἑλληνοπούλο τοῦ Ἄλιου, 12+3 [7E]. — Ἑλληνοπονηφίλας, 10+4 [7E]. — Πειραιήτρον, 12+2 [7E]. — Ἀτόμητος Σοφραδέτα, 9+3 [6E]. — Ἀτάκτος Κυανόλευκος, 9+3 [6E].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Πατριαικὸς Πόθος, 7+3 [5E]. — Ἰπποπόρος Κανάρης, 8+2 [5E]. — Ἀσὴς τῆς Ἑλευθερίας, 9+1 [5E]. — Ἀπολεσθὲν Ἰδεώδες, 7+1 [4E].

Σημειώσεις. — Εἰς τὴν Μικρὰν Τάξιν (11 ἐτῶν καὶ κάτω), οὐδεὶς διαγωνίσθη. — Οἱ λαβόντες ἄλλοτε βραβεία εἰς κατωτέραν Τάξιν ἐκείνης εἰς τὴν ὅπου διαγωνίζονται σήμερον, δὲν ἐπέθεσαν ἑκτός Διαγωνισμοῦ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Ἀθήναι, 38 δόξ. Ἡρώϊκου τὴν 13ην Ὀκτωβρίου 1914.

ΣΗΜΕΡΟΝ, ὡς βλέπετε, σὰς προσκαλῶ καὶ ἐπισημῶς νάνταμιστε τὴν συνδρομήν σας διὰ τὸ μετ' ἄλλων ἀργόμενον νέον μετ' ἔτος. Δὲν ἀμφισβάλλω λοιπὸν ὅτι θὰ συμμορφωθῆτε μ' ἔξαρκτικὴν ὄλως προθυμίαν...

Ὀκτασέλιδον τὸ σημερινὸν φυλλάδιον — τὸ «ἄσπερο φῶμα» τῆς Φασούλας, — ἀλλ' οὗτε Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ, οὗτε Σελίς Συναγωγίας. Αὐτὰ, δι' ὀλίγον ἀκόμη καιρὸν, θὰ τὰ στερηθῆτε διότι εἶνε ἀνάγκη νὰ τελευτήσωσιν ἐντὸς τοῦ ἔτους τὰ δύο μνησθητέα καὶ νὰ δημοσιευθῶσιν ὅλα ταπεινὰ καὶ αἱ Προκηρυξίσεις.

Ὁ Φάωρ προτείνει τὸ ἐξῆς διστιχόν διὰ τὸν τάφον τοῦ ἀδούρου πινυγίντου ὀνομάζοντος του: Τῷ γατακίῳ Φάωρι

Ἄντι νὰ πέσῃ ἡ Σακρὰ καὶ νὰ ἀνιῆ σὸ κῆμα, Ἐσὸ τὸ κἀνὸν διὰλέξῃς σαλτηρὸν θανάτου μνημό! Ὁ ἴδιος συμβουλεύει τὴν ἰδίαν νὰ προσέγῃ τὴν Νέλικε, διὰ νὰ κρίσῃ τοὺς ὀλίγους αὐτή... Δὲν ἀμφισβάλλω, Δοξασμένε Ρήνε, ὅτι ὁ Σύλλογός μας θὰ κάμη φέτος πολλὰ ξεσπαθώματα. Τὴν «Συλλαν Βιολάντη» (δηλαδή τὸ διήγημα «Ἐσως ἐστασεωμένους») καὶ τὴν «Μαργαρίταν Σπέα», τὸ μνησθητέον, πολλὸ εὐχαρίστησέ ὁ κ. Φαίτων σὺ δίδει τὴν ἄδειαν νὰ τὰ μεταφράσῃς ἰταλικά. Ἄν ὅμως σὺ ἐζήτησας ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν τὸ δράμα «Στέλλα Βιολάντη» εἶπε τους ὅτι, πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἴμπορεῖ, διότι ἔχει ἀναλάβῃ μίαν ἄλλην ὑπαχρέωσιν.

Ἐίμαι πολλὸ εὐχαριστήμενος, Σανθὴ Νεράϊδα, πὺ γράφεις ἔτσι συχνά. Δὲν εἶμαι ὅμως τῆς ἰδέας νὰλλάξῃς τὸ ἴσρατον σου ψευδώνυμον. Ὅσον διὰ τὰς Ἀσκήσεις σου. θὰ σοὺ τὰς σταίλῃς ὅλας μαζί, ὅταν θὰ προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός. Πολλὰ χαρετίσματα εἰς τὴν ἀδελφὴν σου.

Αὐδία Λίδος, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ δανείξῃς τὰ φυλλάδιά σου ἐκὶ πὺ σοὺ τὰ λερόνων καὶ μάλιστα ἐκὶ πὺ θὰ ἠμποροῦσας νὰ τὰ ἀγοράζωσιν. Πὺς πληρώνεις σοὺ: ἔς πληρώσῃ καὶ ὁ ἄλλος, ἀρὰς θέλει νὰ διαβάξῃ Διάπλαιν. Ἐ, ὅταν εἶνε κανένα πτωχὸν παιδί, προσεχτικῶς, ὑπομονή. Ἄλλ' ἦταν εἶνε πλοῦστον καὶ ἀπόρροκτον, εἶ νὰ σοὺ πῶ! ὁ δανεισμός καταντᾷ ἀμαρτία.

Ἦρω τοῦ 1913, διαβιβάξω τὰ συλλυπητικὰ σου εἰς τὴν Ἡρωϊκὴν Σάμον καὶ τὸν Φάωνα, διὰ τὸν ἀδοξον θάνατον τοῦ συνονομού, καὶ τοὺς πληροφοροῦ, ὅτι, διὰ νὰ μὴ χάσῃ ὁ δεύτερος τὴν τιμὴν, ἐδάπισας τὸ γατάκι σου Φάωνον.

Ἦρωτὶς Ἡπειρωτῆς, φέτος δὲν ἔχει κανεὶς τὸ ψευδώνυμον Ἡρωϊκὴ Πάργα ἀνήκαν ἄλλοτε εἰς συνδρομητὴν κατοικοῦντα ἐν Κερκύρα, ἀγνοοῦ ὅμως ἂν κἀνῆγο καὶ ἀπὸ τὴν Πάργαν.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἀνθισμένη Λαγαρά, κ. [Δ. Π.] Κόκκινη Ἀερώση, κ. [Θ. Π.]

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλαξοῦν: ἡ Σανθὴ Νεράϊδα (10) με Δοξελά, Μπουμπουλίαν, Καυνοβρυχες Ἀφρὸς, Βασίλειον Βουλγαροῦτονον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τὸς φίλους τῆς: Ἑλληνοπούλο τοῦ Ἄλιου (ἔστειλε φιλῆσέ μου τὸν μικρὸν Ἀδάξρον καὶ πὺς του ὅτι τὸν περιέμνω) Κόσταν Κιλαμιὸν (Ἑλλάδα, εὐχαριστῶ ὡραιοτάτη ἡ παρηγορὰ τῆς εὐχρηστικῆς) Ἀσὴμα τῆς Πατριδος (ἡ ἐπιστολή σου δὲν μ' ἐκάλεσε ὀλίγον χαίρω πὺς ὅτι εὐχαριστήσας εἶσον οἱ παλαιοὶ μου τόμοι) Προγκλισσα τῶν Δολλαρίων (εὐχαριστῶ πολύ, καὶ δι' ὅσα στέλλεις καὶ δι' ὅσα γράφεις) Ποιμενίδα τοῦ Ὀλύμπου (τὸ ψευδώνυμον σου ἐνέκριθη εἰς τὸ 42ον φύλλον δέχομαι κατωκτικὰ γραμματόσημα, ἀφοῦ Postal-order δὲν ἐκδίδονται ἐνεκα τοῦ πολέμου)

Ἐσαίην τοῦ Ὁραίου (ἔφροντίσα) Γενναίωχος Στρατηλάτης (Ἑλλάδα, εὐχαριστῶ πρᾶγματικῶς, ἡ Γ' τάξις τοῦ Γυμνασίου εἶνε πολλὸ δύσκολη καὶ σοὺ χρειάζεται ἰδιαίτερα ἐπιμέλεια φέτος) Θαλασσοπόδι τοῦ Στόλου (Ἑλλάδα εὐχαριστῶ) Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες (ἰσχυρῶς ἀκόμη ἀλλ' εἰς πρῶτον εὐκαίτην, κάποιον ἀπ' αὐτὰ θὰ δημοσιεύσῃ) Ἀλβαροκτικὸν Ἡπειρωτικὸν (ἐλλήθησαν ἡ πρὸ ἡς ἐρωτᾷς, εἶνε συνδρομητὴ καὶ με ψευδώνυμον) Μαυροῦτον Βασιλῆα (ἔστειλε) Νέκωνα (ἴσρατα αὐτὰ ποῦ μοὺ ἔστειλας, μπράβο! καὶ, ἀπὸ τὸ νέον τοῦ νὰ κέρσῃ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον) Ποθητὴν Ἀδξαν (ἐξηντήθη) ὅταν ἀνακηρυχθῇ, θὰ σοὺ στείλω) Ἑλλήνη Γ. Α. (χαίρω διὰ τὴν ἀπόφασίν σου ἀπὸ τῆς Δεκεμβρίου λοιπὸν, πὺς θὰ ἔγῃς καὶ ψευδώνυμον, νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς) Νεώβην (διεδίδαξας τὸ γράμμα σου πὺς με συκαίνισαν αὐτὰ ποῦ μοὺ γράφεις) εὐχαρῶ νὰ παραμυθησθῇ τὸ ἀνδρὸν σου) Μαυροῦτον Ἐφρος, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 13ην Ὀκτωβρίου, ἀπαντήσῃ εἰς τὸ προσεχές.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893) Τόμοι 10 (οἱ ἔξῃ: 5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικὸς φ. 1,40 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ. Τόμοι 9 οἱ ἔξῃ: 1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 15, 24, πρὸς φρ. 2,30 ἕκαστος. (Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηντήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913 Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὃν ἕκαστος τιμαῖται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσῶδες φρ. 5. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσῶδες 6,50. Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὃν ἕκαστος τιμαῖται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7 — Χρυσῶδες φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἔως 1913, ὃν ἕκαστος τιμαῖται: Ἄδετος φρ. 8 — Χρυσῶδες φρ. 10.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Δώρον Δρυχυδών 3 Έως 82,80

Οι εγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταί εις τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὸ 1915 πρὸς τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., καθὼς καὶ οἱ ἀναγεόντες πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ., τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1916, ἔχοντο τὸ προνόμιον νῦν εἰσάγειν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1906, ἄλλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕνα στον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δρ. 4 μόνον (καὶ χρυσίδιον ἀντὶ δραχ. 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ἄλλους μαζί ἢ χωριστὰ ἕνα ἕνα στον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δρ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσίδ. ἀντὶ δρ. 7,50)

Αἱ ἀνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβανοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ τόμου ἑσπ. 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἐξ ἐκαστοῦ τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἐν ἄλλω 800, τοὺς ὁποίους θάγοράσουν δσοὶ προλάβουν νὰ ἐπιφορληθοῦν τοῦ προνομίου πρὶν ἐξαντληθῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 21ης Δεκεμβρίου.

480. Δεξιγραφος

Τὴν πρόθεσιν μὲ μέρος
Τοῦ στόματος ἐνώσεις
Καὶ τραχικὸν ἀρχαῖον
Ἀμέσως φανερόντις.

Ἐσθλή ὑπο τὴν διαμονὴν Ταξιδιωτικῶν

481. Μεταγραμματισμός

Στὴν Μεσόγειον θὰ μεθεῖς.
Ὅπως εἶμαι ἐν μέρεσι;
Ἐνα γράμμ' ἐν μοῦ ἀλλάξῃς
Στ' ἀγρία ἔξω νὰ κεντάξῃς.

Ἐσθλή ὑπο τοῦ Γεννητομάχου Ἑλλήνων

482. Συλλαβικὸν Μωσαικὸν μετ' Ἀναγραμματισμοῦ

Ἄν ἀπὸ μίαν συλλαβὴν
Γάτα καὶ σκύλος θάσουν.
Ἐνα ποῦλι ἐν τρώγεται
Εὐθὺς θὰ σοῦ σακεῖσούν.
Ἄν τῶρα θέλῃς τὸ ποῦλι
Νὰ ἐναγραμματίσῃς,
Θὰ γίνῃ ἐν τρώγῃ σου.
Ποῦ τρώγεται ἐπίσης;

Ἐσθλή ὑπο τὸ Ἑλληνοπούλου τοῦ Αἵμου

483. Αἶνυμα

Εἰς τὸ κράτος μου τέλει
Βασίλει· ἀναρχία·
Νά, ἡ καμαριέρα παῖ
Ποῦ πρὶν ἐπ' τὴν κορφαί·
Ὁ καθέναις καθάλλεται
Εἶνε πίσω ἀπ' τὸ λογιῶν
Καὶ ὁ βουλευτὴς βιάζει
Μπρὸς ἀπ' τὸν πρωθυπουργὸν του.

Ἐσθλή ὑπο τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

484. Φαροκόκκαλον

Ναυτικασταθῶν οἱ ἀστέρικοι διὰ γραμμάτων οὕτως εἴστε ναναγινώσκονται κατὰ σειράν· μέλας τοῦ σώματος, ἄσθρος εὐσθεῖς, ἔξωλον χονδρόν, τόπος ἀνήθρας, μέρος τῆς ἐνδυμασίας, φυτόν χρῆσιμον, νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ πόλις τῆς Μακεδονίας.

Ἐσθλή ἀπὸ τὸ Ταλασηγημένον Δωδεκανήσου

485-490. Μαρικὸν Γράμμα

Τῆ ἀντάλλαγ' ἐνὸς γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων, οἱ ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἕνευ ἀναγραμματισμοῦ. Ἰδοὺαι τίσσι λέξεσι:

κηρός, λέθος, βέλος, κόρος, ἄμμα, κόρη.
Ἐσθλή ὑπο τοῦ Μικρασιατικοῦ

491. Ἀκροσιχίς ἐξ Ἀντιθέτου

Νὰ εὑρεθῶν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὅστε τὰς ἑκάστην νὰ σχηματίζον τὸ νομα ἀρχαῖον περιηγητοῦ ἢ προδότης τῆς πατρίδος του:

Εἰρήνη, ἐπιμελής, χαμηλός, πλατὺς, πιστός, ἦτα, διάφορος, Μεσημβρία, ἀμαθής.

Ἐσθλή ὑπο τῆς Ἑφημερίδος

492. Φωνηεντόλιπον

πν - πρν - τ - πματ - γερ - τν - ὄρν
Ἐσθλή ὑπο τοῦ Κόσματος τοῦ Ἰονίου

493. Γόρφος

πρα
πρα πρα
BAM δ την
πρα πρα
Ἐσθλή ὑπο τῆς Ἀκτῆρου Νίκης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τῶν φηλ. 25,26,27,28,29

249. Ψυχὴ (ψ. γ'.) — 250. Πύρρος - Πύργος. — 251. Καβάλλα.

252. ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΑΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΙΟΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑ ΤΕΜΕΝΟΣ ΙΑΝΟΣ ΣΟΣ Σ

253. Σαμονήλ (Μητροπέτρα ΜΟΥ ΗΛΘε...) — 254. — 258. Φόνη (ἮΚΩ Φερων...) 2, Ἰατρία (ΑΝΙΑ Ἰατροφάρμακον...) 3, Αἰεὶς (ἌΣΙΑ...) 4, Ἀέρος (Ἰσημαχίωτος Ὁ ΚΥΑΘων.) 5, Ἀέμα (πολλὰ ΜΑΛΛα...) — 259. Αἴμιον - Αἴμιον (Ἀργία. ΜΕΡος. Νότος. Ὁσίο. ΣέλοΣ.) — 260. Κάθε κακὸν δὲν εἶνε βλαβερόν. — 261. Ἐβριμίσει (ἔρ ἦν - μ' εἰς ἦ.)

262. Κεράσιον (κέρας, ἴον.) — 263. Πέραν - Πέλιον. — 264. Τάρος - γάτος.

265. ΑΙΜΙΟΝ 266. ΦΩΚΥΛΙΑΔΗΣ ΠΡΑΓΑ ΑΝΤΑΙΟΣ ΚΡΙΟΣ ΣΙΜΩΝ ΤΡΟΙΑ ΜΙΑ ΜΥΣΙΑ Α

267. Ἡ ἐπιμέλεια μὴθ ὄλας τὰς δυσκολίας. (Ἢ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἀριστέροθεν καὶ δεξιόθεν ἐναλλάξ· ἀριστέροθεν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, καὶ δεξιόθεν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.) — 268-272. Διὰ τοῦ Π. πέτρα, ποῦς, πυρά. Πάρος, Πόλος. — 273. ΑΘΗΝΑΙ - ΑΡΑΤΟΣ (Αἴλας. Θέρπος. Ἡσάλας. Νότος, ἌΡΟτρον. ἸάΣων.)

274. Σόλων (σὸλον ἄν.) — 275. Ἴσις (ι. σῆς.) — 276. Κάπρος - καρπός.

277. Κ ΡΙΣ Α Α Ο Τ ΡΩΜΟΣ ΔΑΚΩΝΙΑ ΚΙΜΩΛΟΣ Α Ω Α Μ ΣΟΛΩΝ ΜΟΝΑΧΟΝ ΣΟΣ Ι Ι Ο Ο Σ ΣΤΑΜΝΟΣ

279. Βοῦς, δούς, οδούς, ὄδος, ἄρρος, σφρός, σφρός. — 280. Οἱ χωρισμοὶ δὲν εἶνε χωρὶς μι. αἱ ἐνώσεις εἶνε χωρὶς μί. — 281. ΓΥΑΡΟΣ (Γέρον. Ἰφελός. Ἄσφοδός. Ρυτφόδός. Ὀρεινός. Σκοπινός.) — 282. Ὁν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει. — 283. Μὴ τὰ ἥδικτα, ἀλλὰ τὰ βέλτεστα. (Μη. τὰ ἥρ. εἰς τὰ - ἄλατα - βέλτ. εἰς τὰ.)

284. Πασειδὸν (πᾶσι, ἰδόν.) — 285. Ἀδινιὸν (α. δῆ. ν. ἄν.) — 286. Ὀπλίτης - πολίτης. — 287. Ἀήλος - Μήλος - μέλος. 288. ΣΙΜΩΝ 289. 6+3-4+1: ΑΥΚΟΣ 2-3=0. — 290. ΜΕΚΚΑ 294. Διὰ τοῦ Ρ. φάρος, πᾶτος, Ρήρος, ΝΕΜΕΑ κόρος, ῥάκος. —

295. ΝΑΥΣΙΚΑ - ΗΛΕΚΤΡΑ (ΝΗΣσα, ἸΑκαίος. ἸΥβτός. ΣΚιάλος. Ἰταλία. ΚΡήνη, ἸΑροῖν.) — 296. Στὸς κορφοῦ τὴν πόρτα, ὅσα θέλεις βρόντα. — 297. Ἐβγενέσις τὸ θυσιάζεσθαι ὅπερ πάτος (εἶν ἐν ἔς - τοῦ εἰς ἰα - τ' ἔς - θε ὑπερ πα τρις.)

298. Τέτον (τῆ, ἴον.) — 299. Μάιος - Αἰῖος - Λάιος. — 300. Τάλας - Ἀτλας.

301. ΔΑΜΩΝ 302. ΔΑΚΤΥΛΟΣ (ἀ- λός, καλός, τέλος, ὄλος. ΜΗΝ λίκος, οὐτος. Σῶλας.)

303. Μή μου τοὺς κήκλους ἀράττω. — 304. Ὁ Ἡράκλειος, τὸ Ἡράκλειον.

305. ΔΑΚΩΝΙΑ 306. ΚΑΡΧΑΡΟΝ ΑΙΑΑ (Καρήνη, ΚΑρολος. ΚΙΝΕΖΟΣ Σέρπος, ΒάχΧος. ΗΩΡΑ Α Α ῤησιος. Πασειδών. ΝΑΖΑΡΕΤ Ναπολεόν. Τρίγων. ΙΟΕΙ νοΝ.) — 307. Αἰ

ΑΔΣΑΤΙΑ περιποιήσεις μεταξὺ φίλων εἶνε προστάι, (Ἢ περὶ πῆ - ἦ σῆς μετα - ἔρ φίλων - εἶνε περὶ τῆ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[16 - 107]

Νῆσσα Δασκαλίαν, τί γίνεσαι; Ποῦ εὐρίσκουσαι; Ποῖα ἢ διεθύνουσαι; Ἐπιστολήν μου ἔπες; — Πρωγκήμισσα τῶν Βαλαρίων.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 43ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 323)

ΑΘΗΝΩΝ: Μιχ. Α. Τριφίνας, Θ. Ν. Φραγκιάς, Κανσ. Δ. Ἐλευθεροδησίης, Γεωρ. Α. Κοκκίνης. ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: Μεγάλη ἘΛέας. ΒΟΛΟΥ: Ἀργίνη Ε. Λυμναροπούλου. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Ασιανίτης. ΙΘΑΚΗΣ: Γ. Κ. Κολαίτης. ΚΕΡΚΥΡΑ: Σπυρίδων Σταύρος. ΠΑΤΡΩΝ: Γλαβίος ὁ Πατρῶς. ΧΙΟΥ: Μαρία Σκαρ. Λαριώτου, Νικόλαος Κ. Κοκκάλης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων τὴν λύσιν τὰ ἀνόματα ἀπέθεσαν εἰς τὴν Κληρωτικὰ καὶ ἐκλήρωθη ἡ ἐν Χίω ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΜ. ΔΕΡΙΩΤΟΥ, ἡ ὁποία ἐνεργῶν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Νομβρίου.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

[Φαίδωνος]

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, Σειρά Β' καὶ Σειρά Γ' - Μαργαρίτα Στέφα, μεθιστόρημα. - Ὁ Κακὸς Δρόμος κ' ἄλλα καινοῦργα διηγήματα. Ἐκαστον δρ. 3.

ΘΕΑΤΡΟΝ, Τῆμος Πρώτος καὶ Τῆμος Δεύτερος. Ἐκαστος δρ. 4.

Ἀπετομηρῆς Τημοκτάλογος στέλλεται πρὸς πάντα αἰτούνται.

Παραγγέλει. συνοδεύομενη ὑπο τοῦ ἀντιτύπου ἀποδείξαι: κ. Γεη. Ξενοπούλου, 38 ὁδὸς Κυριπίδου. Ἀθήνα.